

VÁRFALVA KÖZSÉGI NAPLÓ

Várfalva Község időszakosan megjelenő tájékoztató lapja

ISSN 2602-1846, ISSN-L 2602-1846

Fotó: Zágoni Attila és Enikő

Minden nap egyre több jel érzékelteti a tavasz beköszöntét. Ha életünket nem zökkentené ki megszokott kerékvágásából a mostani helyzet, élveznénk a természet jelentéktelennek tűnő, mégis csodálatos változásait. Örülnénk a sarjadó vetésnek, rügyeiket bontogató fáknak.

Habár egy nem várt tavaszi fagy veszélybe sodorhatja az évi gyümölcsstermést, a jó gazda tudja, hogy mindig van remény, a rossz időt jó idő követi.

Olyan jó volna felhőtlenül örülni a megújuló természetnek, félretenni minden aggodalmat, elvetni a gondolatainkban motoszkáló kétségeket, túljutni a bizonytalanságon; jó volna megvonni a vállunk, füttyülni a világra... Én mégis óvatosságra intek mindenkit. Nem tudjuk megváltani az egész világot, nem söpörhetjük félre a járványt, de ahhoz elég erősek vagyunk, hogy megváltsuk a mi kis világunkat, óvjuk környezetünket. Tudatos magatartással, odafigyeléssel, a helyzetnek megfelelő komolysággal megvédhetjük szeretteinket. Összetartással átvészélhetjük a nehézségeket.

Remélem mindannyiunkra jó egészségben talál rá az ünnep!

Kívánok reményteljes, áldott húsvétot szeretteik, családjuk körébe,

Märginean János, polgármester

HELYI ADÓK, ILLETÉKEK

Adó alatt egy olyan, a közösség minden tagját érintő, kötelező hozzájárulást értünk, melynek célja kedvezően fenntartani és működtetni minden olyan eseményt, szolgáltatást vagy intézményt melyre a társadalomnak szüksége van. Az adó nem csak a közös megvalósításokhoz szükséges anyagi hátteret biztosítja, hanem arányosan hozzájárul, a törvény keretein belül, minden állampolgár méltósága megtartásához, érdekei védelméhez és személyes fejlődéséhez. Látszólag hiányzik az ellenszolgáltatás, amit az adófizető a befizetett adóért kellene kapjon, de ez a közösség javára fordított befektetésekben, szolgáltatásokban térül meg. Ilyenek a közbiztonságot nyújtó katonaság, rendőrség, az egészségügyi szolgáltatások, közoktatás, szociális biztosítás, stb..

Mivel minden állampolgár egyenlően élvezheti az állam által nyújtotta előnyöket, ezért minden állampolgárnak egyenlő kötelezettségei is vannak az állammal szemben. Ilyen kötelezettség az adózás is.

Ezt köztelherviselésnek is nevezzük, mely lényege, hogy egyenlően, megkülönböztetés nélkül, minden adóalany hozzájárul, a közös kiadásokhoz, melyek szükségesek az államháztartás működtetéséhez.

Minden személynek, akinek tulajdonában épület, földterület, gépjármű vagy egyéb adóalany áll Románia területén, kötelessége évente adót fizetni, kivéve azon helyzeteket melyeket a törvény másként ír elő.

Az 571/2003-as Adótörvénykönyv 454-es cikkelyében előírtak szerint a helyi adók a következők: épületadó és illeték, földterületadó és illeték, gépjárműadó, tanúsítványok, közlemények és engedélyek kiadásának díja, a reklámeszköz, hirdetés és a reklám használatának díja, előadások jövedelméből származó adó, speciális adó, egyéb helyi adó.

Teljesértékű jövedelmet képeznek a helyi költségvetésben a következő pénzügyi források: a kiszabott helyi adókból származó bírságok és büntetések; a helyi adók és díjak késedelmes fizetésének kamatai;

Az alábbiak által megállapított adók: a 146/1997 –es Törvény szerinti bélyegilletékről szóló adó, a 12/1998-as Kormányrendelet szerinti közjegyzői bélyegilleték, a 177/1999-es Bíróságon kívüli bélyegilleték.

A városi és vidéki települések funkcionális hierarchiája a 351/2001-es Törvény szerint a következő rangsorolások alapján történik: 0. Rang - Románia fővárosa, európai jelentőségű város; I.Rang - nemzeti jelentőségű települések; II. Rang - megyék közötti fontosságú önkormányzatok; III. Rang - városok; IV. Rang - községközpontok; V. Rang - a községekhez, városokhoz, municípiumokhoz tartozó falvak.

Községünkben a legutóbbi két rangot alkalmaztuk: Várfalvának mint községközpontnak a IV-es rangot, a község 5 falujában: Hidas, Csegez, Kövend, Bágyon és Kercsednek az V-ös rangot.

A helyi adók és díjak kiszámolásánál a helyi tanácsnak zónák szerint is rangsorolnia kell a településen belüli területeket (lakterületeket), úgy, hogy ezek elhelyezkedésénél figyelembe veszi a lakterület központjától viszonyított távolságot, valamint a közműhálózatok és egyéb közigazgatási jellemvonásokat. A helységen belüli és azon kívüli területek rangsorolás szerinti beazonosítását az A, B, C és D betűkkel jelölik.

A helyi adók és díjak megállapításakor, az átláthatóság, az egységes alkalmazás valamint a helyi autonómia elvét kell tiszteletben tartani.

Annak érdekében, hogy az épületre, területre kivetendő adót kiszámolhassák, az adóbevallást a helyi közigazgatás szakosodott osztályához kell benyújtani, amelynek a joghatósága alá tartozik, az eladás vagy megvásárlás napjától számított **30 napon belül**, vagy attól az időponttól számítva, amikor olyan változások következtek be az épületen, amelyek a fizetendő adó értékének változását eredményezik.

A szállítóeszköz (autó) vásárlása esetén a jármű új tulajdonosának, a vásárlástól számított 30 napon belül nyilatkozatot kell benyújtania a helyi adóhatósághoz, amelynek lakterületi körzetéhez tartozik a személyazonossági igazolványban lévő adatok alapján és adóköteles, a szállítóeszköz nyilvántartásba vételét vagy nyilvántartását követő év január 1-jétől.

Minden román állampolgárnak joga van tudomást szerezni a számára kivetett adókról, ezek fizetési módjáról és a megszabott határidőkről, hogy elkerülhetők legyenek a késedelemmel járó büntetések. Az adóügyi törvény szerint az adóinkat két egyenlő részben fizethetjük, ezek határideje március 31. és szeptember 30. A meghatározott időben kifizetetlen adó után napi 0,01%-os büntetés és 0,02 %-os napi kamat jár. A helyi tanács határozata értelmében 10% -os adókedvezményben részesülnek mindazok, akik március 31-ig kifizetik az egész évre kiszabott adójukat.

A Pénzügyminisztérium közzétett egy olyan

intézkedést, amely támogatja az adófizetőket a koronavírus terjedésének kockázatával összefüggésben, kiterjesztve az épületekre, földterületekre valamint a közlekedési eszközökre kivetett adók első fizetési határidejét idén 2020. március 31-ről 2020. június 30-ra. Azok az adófizetők, akik teljes egészében 2020. június 30-ig kifizetik az épületekre, földterületekre valamint a közlekedési eszközökre kivetett adójukat, a 2020-as évben részesülnek a 10% -os adókedvezményben a helyi tanács határozata értelmében.

Meg kell említenem, hogy az adók és illetékek helyi költségvetésbe történő kifizetésének az aránya nagyon alacsony, alig éri el az 50% -os szintet, amely megnehezíti a kidolgozott projektek végrehajtását. Azon személyeknek akiknek kiküldtük a fizetési értesítéseket és idézéseket, (akik több éven keresztül nem fizettek adót) kénytelenek vagyunk beindítani a kényszerítő végrehajtási folyamatot.

Remélem, hogy a köteleltségű polgári mi-voltunkat igazolni tudjuk azáltal is, hogy a jövőben mindnyájan kifizetjük (nemcsak egyesek) a helyi költségvetésbe tartozó adósságainkat, hogy egyaránt hozzájárulunk a kidolgozott, mindenki számára előnyös projektek véghezviteléhez úgy, hogy mindannyiunkban megszülessen azon gondolat, hogy egyen-egyenként fontos támpillérei vagyunk közösségünknek.

PÁLFI JENŐ, Tanácsadó az adóigazgatás és a helyi adók területén

Egy testvértelepülési kapcsolat rövid története

Az előzményeket az "Aranyos 21" című lapban már egyszer megírtam, melynek ismervében 2004-es tanácsosi tisztségem megkezdésekor sokat gondolkodtam azon, hogy Várfalvához hasonlóan, nekünk is kellene legyen testvértelepülésünk, falunk. Kiss Zoltán, volt kövendi lelkész Tordán élő fia és testvére Kiss Mihály akkori hódmezővásárhelyi unitárius lelkész segítségével felvettük a kapcsolatot Királyhegyi Ottilia balatonakali önkormányzat médiareferensével, aki az általam felkért Székely Miklós lelkész levelére pozitívan válaszolt. Megígérte, hogy kérésünket a tanács elé terjeszti és maga is erdélyi gyökerekkel rendelkezve ezt támogatni fogja. Az ígéretet tett követte. 2006 novemberében egy ismerkedő küldöttség indult Balatonakaliba, felmérni a lehetőségeket. Küldöttségünk tagjai Kanyaró Pál akkori polgármester, Kiss Zoltán a közvetítő, Székely Miklós lelkész mint támogató és jómagam, mint ötletgazda utaztunk a több mint 700 kilométerre lévő Balaton melletti településre. A fogadtatás rendkívüli volt. Ez az egyetlen alkalom el is döntötte a hogyan továbbat. Kemendy Miklós akkori polgármester, az önkormányzat alkalmazottai de egészébe véve a település azon tagjai, akik szívügyüknek tekintették e barátság létrehozását megértették velünk: egymás mellett van a helyünk.

Nem csak a hivatalos tárgyalás, hanem a közvetlen találkozások nagyszerűsége győzött meg minket arról, hogy jó helyen kopogtattunk. Beengedtek. Itthon vagyunk. Tóth Béla a „Fék” tulajdonosa ezt egy felejthetetlen estén kézzel foghatóvá is tette. De utána is minden alkalmat megragadott, hogy mindez élő is maradjon.

Ezután következett a szervezői munka, amelynek nincsenek hősei de mindig vannak kiemeltjei. Olyanok, akik teszik amit tenni kell. Testvéreink megalakították a "Balatonakali Erdélyi Kör Egyesület"-et, hogy mint civil szervezet felvállalja kapcsolatunk kiteljesítését. A kövendi egyházközség Nőszövetsége aktív szerepet vállalva Székely Surányi Ilona tiszteletes asszony és a balatonakaliak kívánságára megalakították a "Pro Kövend" egyesületet, hogy ezáltal pályázati lehetőségeket teremtsenek különböző programok anyagi fedezetére. Ilyenek voltak a találkozók, ünnepélyek megszervezése. A szépsége abban rejlett, hogy inkább a helyi erőforrásokra támaszkodva próbáltak, próbáltunk megfelelni a követelményeknek. Miután testvéreink felvállalták a kövendi gyermekek táboroztatását Zánkán, ami meghatározó élmény volt a résztvevőknek, mi is elhatároztuk hogy mindezt viszonzni fogjuk. Fontos megjegyezni a történelmi hűségért, hogy Kanyaró Pál, Székely Miklós és jómagam támogatásával a zánkai iskola tanulóinak egy része is részt vehetett egy táboroztatáson Aranyosszéken. Az aranyosrákosi és kövendi élményeiről sok szépet beszéltek a résztvevő diákok és pedagógusok. A tízéves évforduló kapcsán Hudák Éva és Királyhegyi Ottilia közös szerkesztésében "Kézfogás" címen könyv jelent meg ezen eseményekről. Minden kövendi és balatonakali, akik ebben a kézfogásban érdekeltek és annak áldásában részesültek, megkapták azt. Akiket községünk területén érdekelné még, hogyan is kell és lehet „az egymás között való szép egyezsége” eljutni azoknak ajánlom olvassák el ezt a könyvet. Ahogyan tovább is körvonalazódni látszik, hiszen mind Marginean János Várfalva község, mind Koncz Imre Balatonakali önkormányzati vezetők felvállalták, sőt szerződésben is újonnan megerősítették a települések barátságát és kölcsönös segítségét.

Én tehetségem szerint tanácsosi tisztségemben azt akartam megmutatni, érdemes akkor is tenni, ha nem ismerik el mindig, hiszen nem az elismerés, hanem az elvégzett munka utáni megnyugvás az igazi öröm. Tettünk valamit, nem én, nem Te hanem MI.

Tisztelettel, Valentini Attila, Kövend

Húsvéti szokások

Hogyan készültünk az ünnepre? Gyermekeként nem igazán beszélünk az ünnep vallásos jelentőségéről. Nem úgy készültünk mint a katolikusok, vallásos magyarázatban, felkészítésben nem volt részünk. A húsvétnek a család életében volt fontos szerepe.

Az ünnep közeledtével idejében megkezdődtek a ház körüli munkák: a nagymosás, az ünnepre ki kellett mosni mindent és az be is kellett száradjon. Kívül-belül kimeszeltük a házat, majd kitapasztoltuk, aztán következett a nagytakarítás, pokrócmosás. Édesapám megcsinálta a báránypásztát. A laskát nagyhéten, esténként meggyúrták. Édesanyámnak nagypénteken sok dolga volt. Megtartottuk a böjtöt, ebédre szilvaes puliszkát, kakast (pattogatott kukorica) ettünk, délutántól nagyon vártuk, hogy jöjjön fel a vacsoracsillag, ugyanis édesapám hazahozta a bárányt, az aprólékból készült a vacsora. Nagypénteken délután passiót hallgattunk a templomban, amit a falu kántora vagy a lelkész adott elő. Szombaton jött a legnagyobb dolog: a kenyér és kalácsütés. A piros tojást selyemharisnyába csavarva, hagymahajba festették, bürökkel diszitették, volt akinél már nagypéntekre elkészültek, de volt úgy is, hogy csak vasárnap került rá a sor.

A gyerekeknek, fiataloknak is megvolt a maguk elfoglaltságuk. A fiúk tanulták a verset. A faluban Világi János írta a húsvéti verseket. Volt olyan, aki évről évre ugyanazt a verset mondta.

*Örömhírek jönnek, egy széles világon:
Jézus, a megváltó feltámadt sírjából!
Nincsen a sírjában, nincsen a keresztyén,
Ott él, uralkodik fönt a Menyországban.*

*Amikor a zsidók keresztfára szegeztek,
Ecettel itatták, lándzsával lökdösték.
Távolról nézte Szűz Mária, mire jutott
Az Ő szerelme, Szent fia!*

*Szétnyílt a föld, kijöttek a szentek,
És mind elmenekültek a kegyetlen zsidók!
Ennek a váltsága egy pár piros tojás,
Az is olyan legyen mint az aranyforrás.*

*Ezzel versem elmondtam, ezzel tovább, megyek,
és Kellemes húsvéti ünnepeket kívánok!"*

-Pálfi (Máli) Lőrinc húsvéti köszöntője-
Az ünnepen mindenki ment templomba, általában ekkor voltak a legtöbbben és megtartották a harmadnapját is.

Öntöződni csak a gyerekek és legények jártak, csapatokba verődtek össze. Nem volt mindegy, hogy kivel társultak, illet egy jobb társasághoz kapcsolódni. Az idősebb férfiak nem mentek öntöződni. A fiúcskák húsvét másodnapján már korán reggel

elindultak öntözni, templomozásig jártak. Piros tojást kaptak, a rokonoknál előkerült a lejes, az ötven banis. Délután a legényeket a cigánybanda kísérte, ők piros tojást nem szedtek, verset sem mondtak. Nálunk nem volt divat a vederrel való öntözés, üvegbe szappanos vizet, vagy tiszta vizet öntöttek, bele rózsaszirmot, virágot tettek, azzal illatosították, aztán kölnit vásároltak. Volt aki nem viselkedett rendesen, az előtt bezárták az utcaajtót. Ünnepmásonnapján bált rendeztek.

A mi családunkban az ünnep egyik legfontosabb eseménye az volt, hogy a rokonság felkereste egymást, vagy mi mentünk, vagy nálunk gyűltünk össze. A felnőttek boroztak, beszélgettek, ünnepeltek, kacagtak, a gyerekek játszottak, ibolyát szedtek a bárókertben. Mire a csorda este hazakerült, addig mindenki hazament.

Pálfy Anna nyugalmazott óvónő elmesélése nyomán, Várfalva

Egykori húsvétek

Húsvét a keresztre feszítés és a feltámadás, a halál és a megújulás ünnepe. Kövend lakossága egy teljességében unitárius közösség volt az én gyermekkoromban, mármint közvetlenül a második világháború befejezése után.

Emlékszem a nagy előkészületre, ahogy az emberek az ünnepet várták. Először is a környezetüket igyekeztek rendbe tenni, a hosszú hideg tél után. Ahogy megjött a kikelet, elolvadt a hó máris a kertben vágták le az elszáradt ágakat, gereblyéztek és ástak, aztán az udvart tették rendbe. Az asszonyok meszelték, nem volt divat a szobát festeni, fehérre meszelték. A házak fala kívül is mind hófehér volt. Semmilyen szint nem kavartak a mézhez. A fal alsó részét meszelték, húzták be színesre: korommal, ultramarinnal vagy a Kása dombjáról hozott palával, ami kékes-szürkés színt adott a falnak.

Ha végeztek a takarítással következett a szapulás (nagy mosás). Elővették az üstöt és a katlanba vizet forrosítottak, lúgot tettek bele és azzal szapultak. Sok volt a háziszótt vászon ágynemű és azt valamint a zsákokat a mosószekeken sulyokkal ütögették. A finomabb ruhákat fateknőben kézzel mosták.

A szobák padlózata döngölt föld volt és ezt friss agyaggal, amit lóganéval összegyúrtak és azzal tapasztották, majd a patakról hozott, szárított ho-

mokkal megszórták. Ha a főzéssel kiköltöztek a nyári konyhába, akkor a szobába rongyszőnyeget terítettek a földre. Ha a takarítással végeztek jöhetett a sütés-főzés. Nagypénteken mindenki böjtölt, ennnyiből állt a húsvéti böjt. Reggeltől estig tartott, amíg lement a nap, mert akkorra már levágták a bárányt és abból készült a vacsora. Böjt napján krumplisalátát és „bihaj tej”, volt, amit vízben, aszalt gyümölcsökből főztek előző nap és egy nap állás után megédesedett, cukor sem kellett bele.

Ezután nagyszombat következett és valamilyen szárnyast vágtak a vasárnapi leveshez. Kalácsot sütöttek, összerakták a töltött káposztát és megfőzték a füstölt sonkát.

A kalácsot a kenyér után sütötték egész nagy kemencével cserép formában. Egy két kalácsba tettek diót vagy mákot, de a legtöbbet vajjal és vanília cukorral hajtogatták össze. Kínálták a vendégeket, még a tézstasütés nem volt divatba jöve. A kalács mellé bort kínáltak.

Vasárnap főtt a finom húsleves és vasárnap délután festették a tojást pirosra hagymahéjjal, még nem volt nejlonharisnya, hogy rákötozzék a zöld leveleket. Ha a tintaceruza belét feloldották azzal lett lila-kék a tojás, de ez nem volt jellemző. Én híres tojásíró asszonyokról nem tudok, Kövendben ez nem volt jellemző. A felnőttek templomba mentek úrvacsorát venni. A fiúcskák tanulták a verseiket hétfőre. Versenyeztek, hogy ki mond szebb és hosszabb verset. A locsolásért piros tojást kaptak. A legények délután jártak locsolni a nagyobb lányokhoz, rozmarin ágat tűztek a kabát gallérjára.

Az ünnep az elcsendesülés időszaka volt, szigorúan betartották. Alkalmat adott számvetésre, tervezgetésre. Halk számadás az elmúlt időszakról, tavaszi tervezgetés, hálaadás és áldás kérése. Hiába a sok fáradságos munka ha nincs rajta Isten áldása.

Áldott húsvéti ünnepet!

Szabó Anna ny. Tanárnő, Kövend

Ép testben ép lélek!

Bármilyen, rendszeres jellegű, az életkornak és egészségi állapotnak megfelelő mozgás, több életfontosságú szervünknek, és ez által az életünknek a minőségi záloga lehet. Mozgás közben nemcsak a fizikai fejlődésünk, erőnlétünk javul, hanem ezzel egyidejűleg – ahogy egyre jobban érezzük magunkat a bőrünkben –, az önbizalmunk is napról napra erősödik.

A mai digitalizált világban, a gyerekek figyelmét és érdeklődését hamarabb megragadja a virtuális életmód, megannyi kihívásával és szórakozási lehetőségével. Ez bizonyos szinten érthető és szükségszerű, de számos hátrányt is jelenthet fizikai és szellemi fejlődésükben.

Az iskola, mint intézmény, feladata a felnövekvő nemzedékek egészséges életmódra nevelése és mozgásigényük fejlesztése, kielégítése. Sajnos a heti 2 testnevelő óra (egyesek szerint ez is felesleges), nem elég e feladat betöltéséhez, ezért különböző iskolán kívüli tevékenységgel igyekszünk pó-

tolni a hiányosságot.

A téli vakációban sítábort szerveztünk immár 4. alkalommal, a nyári vakációban pedig többnapos sátoros túrázásokat. A Várfalvi Szülői Egyesületnek ezúton is szeretnénk megköszönni, hogy megpályázták és rendelkezésünkre bocsátották a sátrakat!

Hétvégeken és vakációkban, ha az idő engedi, a lányoknak kézilabda, a fiúknak focifelkészítő tevékenységet biztosítunk, barátságos mérkőzéseket szervezünk más iskolákkal, sportklubokkal. A kiszállásokat a lelkes szülők vagy az önkormányzat is támogatta szükség esetén. Az iskola kézilabdacsapata az évek folyamán szép eredményeket ért el, az évente megrendezett iskolák közti bajnokságokon. Pl. második hely általános megyei szinten, első hely megyei szinten a vidéki iskolák döntőjében, valamint számos, Torda szinten rendezett versenyt nyertünk meg. A focicsapat is ígéretesen fejlődik, de még az elején tartunk.

Ugyancsak nagyon szép eredményeket értek el az utóbbi években tájfutásban az iskola diákjai, akik rendszerességgel nyerik meg a körzeti bajnokságot és megyei szinten is mindig bebiztosították a második helyezést, ami nem kis dolog, hiszen a sportiskolák legjobbjával versenyeznek.

Az idéntől sakktanfolyamot indítottunk kezdőknek.

Az évente megrendezett Falunapokon szívesen besegítettünk a sporttevékenységek megrendezésében is. A téli időszakban az önkormányzattal együtt, egy korcsolyapálya kialakítását kezdeményeztük, de sajnos ezt, az időjárás miatt, nem sikerült minden évben véghez vinnünk.

Pár évig, az iskola diákjai számára, úszótanfolyamot indítottunk, ami végül bürokratikus problémák miatt abbamaradt. Ezenkívül gyalog és biciklitúrákat szerveztünk az érdeklődő diákok számára.

Végezetül arra szeretnénk felkérni a szülőket, hogy támogassák és bátorítsák a gyerekek mozgásigényét, kihasználva az adott körülményeket. Ugymint, a Tordai úszómedence, az iskolák udvarán lévő sportpályák, amelyek más hasonló pályákhoz képest, ingyenes. Ne féltsék kiengedni pár órára, délutánonként vagy hétvégén, focizni, kosarazni, kerékpározni, ugrókötelezni, görkorcsolyázni, szánkózni vagy egyszerűen fogócskázni- bújócskázni a gyerekeket.

Nagy András, Várfalvi általános iskola

Versenyfutás a húsvéti hit megtapasztalásáért

Szerintem a többi apostol is odafuthatott volna a sírhoz. De nem tették. Ez a kihívás Péternek és Jánosnak szólt. Mert nagyon szerették az Urat. De főleg azért, mert ők voltak a kiválasztott tanúk. Abba a sírba ő – az előljáró – kellett belépjen. Lehet, hogy félt. Talán démonok jönnek vele szembe, vagy a halott háromnapos szelleme. Lehet, hogy a főpapok vagy a rómaiak újabb csapdája ez, hogy az ünnep elmúltával folytassák a galileai csoport felszámolását, s így akarják kideríteni, ki az, aki még mindig szimpatizál a „názáretivel”. Lehet, hogy a következő is meghal. Melyik lesz az, az apostolok közül? Hány embert követtek már, meglesték, hova csalja a szíve vagy az érdekei: és akkor rajtaütöttek és leleplezték.

De János nem lépett be! Isten se a titkárát küldte hozzánk. Saját maga jött közénk Jézusban. S habár Jézus apostolai szó szerint „küldöttek”, az új ebben az, hogy maga Isten van jelen azokban, akik az ő nevében beszélnek és cselekednek. Ez Jézus egyházának misztériuma. Oda tehát, abba a sírba Péter kellett belépjen, mert ő volt az előljáró. Az előljárónak is megvannak a maguk félelmei, nyitott sírjai. A szépen összehajtott és eléjük tett kihívás-„kendőt” fel kell vegyék! És ők kell felvegyék. Nem Mária Magdolna és nem János. Hogy „*Hát velem mi lesz Uram?*” (Jn 21,21)..., neki is meglesz a maga kendője: „*Ha azt akarom, hogy maradjon, míg el nem jövök, mi gondod velem? Te kövess engem!*” (Jn 21,22). Ha ezt a kendőt nem veszik fel, nem lesz tapasztalatuk; és ezzel a belső szegénységgel vezetik majd a rájukbízottakat. Ugyanez érvényes minden keresztényre. A szentmiséről, a prédikációról hiába beszélnek nekem (ilyen volt, olyan volt), ez a hír, tudósítás nem hozza létre bennem azt, amit kellene. Mert mindezek egy szent cselekmény, egy feltámadott élet igazsá-

gai, amelyben nekem is élet- és igazság-részem van: jelenlétére és találkozásra van szükség. Részesen vagyok, és kell legyen ennek az eseménynek, mert „*érem van és rólam szól!*” (Vigh Tibor). „*A tudás erőből fakad, erőnek és meglepedésnek a gyümölcse, nem pedig valamilyen tantételé. A ma emberének tudása azért olyan gyenge, mert pusztán csak tudósításból áll. Ha meglepésünk azzal, hogy az Úr ereje nélkül jussunk hozzá a tudáshoz, akkor az egyáltalán nem tudomány. Az edényt, amelyre szüksége van munkájában Istennek, nem úgy készíti fel, hogy meghallgattat vele sok-sok dolgot, hanem kimunkálja benne, hogy lásson (Jn 20,8), tudjon elfogadni és elégedett legyen. Tudásunk Krisztus bennünk levő életén épül fel és nem azon, amit Róla értelmünkkel megtanultunk... Minden szellemi igazság a születésre van alapítva és nem a prédikációra. Az emberek nem változnak meg, ha bizonyos tanításra hallgatnak, vagy követik egy tanítás irányát. A születés változtatja meg őket.*” (Watchman Nee). Ma is arra épül az Egyház hite, amit a kiválasztott vezetők bemutatnak és amiről tanúskodnak. Tanúságukat megerősíti: *Isten részéről az, amit láttak és hallottak (Jn 20,8; ApCsel 4,20; 5,32); Isten népe részéről pedig az a tanulékonyosság, amelynek „lelkével” fogadják a kapott tanítást (ApCsel 4,32-33; Jak 1,21).* A kettő szorosan összetartozik, s ahol találkozik, ott a feltámadás olyan erővel dolgozik, mint az őskeresztények életében. Ma is vannak – még egyházon belül is –, akik a maguk kinyilatkoztatásait erőltetik, és háttérbe akarják szorítani mindazt, amiről Péter utóda tanúskodik. Már Tamás apostol is megpróbálta. Nem csoda, és talán van is rá joguk. Csupán tudni kell, hogy mindezt a természetes ész, netán az „*elhomályosodott értelem és a jóra nehezen hajló akarat*” ostromolja. Tehát csak egy bizonyos pontig lehet elmenni rajta! **Nem juttat el oda, amit beígér!** Igen ám, csak hogy a feltámadást senki – maga Péter és János – sem látta. Még csak körül sem írják az evangélisták, mint az ószövetségi szentíró a világ teremtését, ahogyan azt sem látta emberfia. A feltámadásról nincs tudósítás. És mégis, szélsébséggel terjedt el a híre. Ez különös. Egy hírre, amelynek nincs szemtanúja, emberek sokaságának hite épül. Lehetséges-e ma ilyesmi? Meddig tartja magát egy tudósítás, egy információ, bizonyítás és szemtanúk nélkül. Helyszínelés nélkül. Bizonyára nem sokáig. Ma könnyörtelenül „*rámennék*” egy esemény történetiségére és a vele kapcsolatos körülmények hitelességére. És csak akkor merik közzétenni. Sőt, még csak a közzététel után indulnak meg a viták: *pro* és *contra*. Egy írás vagy mondás meg kell bírja a nyilvános megmértetést. Amelynek nem az emberek pozitív vagy negatív véleménye a mérlege – ne essünk tévedésbe, ne essünk oly „magasra” –, hanem az élet. Isten dolgai nem attól lesznek igazak, hogy mi annak tartjuk, vagy sem. És az élet, a maga objektív és szubjektív valóságában, már akkor letette szavazatát. Mária Magdolna, a szeretett tanítvány, Péter... majd ezrek tanúsították, hogy Jézus feltámadt, azáltal, hogy az életüket teljesen erre alapoz-

ták. Megmutatták, hogy Isten szeretete erősebb a halál hatalmánál; a megbocsátás erősebb és könnyebb, mint a bosszúállás; az alázat tartósabb, mint a gőg; az Írásokba vetett hit és azok megértése bölcsőbb tesz, mint a Tudás Fája; a kereszt járhatóbb út, mint a siker; a karakter biztosabb alap, mint a karrier... Ez ma is lehetséges. Ezen a vonalon megy tovább a húsvéti hit. Ezen az úton találkoznak ma is a Feltámadottal és megtudják, milyen a „*Kenyértörés Közössége*”. Ebben a Közösségben az emmausiak már nem „*oktatták*” ki az apostolokat, hanem fontosabb volt az, hogy: „*...valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.*” (Lk 24,34).

Szócs Béla, római-katolikus plébános

Húsvéti gondolatok

42-ik Zsoltár, 1-6 versei alapján: „*Vágyódás Isten temploma után*”

Karmesternek Kórah fiainak tanítókölteménye. Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogy vonultam, és hogy vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborgsz bennem? Bizzál Istenben, mert még hála adok neki az ő szabadításáért!”

Kedves keresztény testvéreim! Húsvét van, amikor a lélek halhatatlanságát és az örök élet dia-

dalát ünnepeljük azzal a reménységgel és bizonyossággal, hogy a világ teremtőjének, Istennek terve és akarata szerint, az ő teljesebb valósága, az ő tökéletesebb igazsága vár ránk a földi életen túl.

Húsvét ünnepe van, a falinaptárban piros betűkkel jelezve, és mégsem tudunk a megszokott módon és formában ünnepelni, mert az Európában és hazánkban tomboló betegség házainkba, távolságtartásra kényszerít bennünket.

S bár készülünk, ezen esztendő ünnepe gyökeresen más lesz az elmúlt évekhez képest. Közös családi ebédek helyett szűk körben ünneplünk. A lányok hiába várják a locsolókat, a fiúk pedig a piros tojást. A húsvéti népszokások szerint, az emberek nem töltik meg az utcákat.

Amikor ünnep szombatján megszólalnak a templomok harangjai, akkor sokan felsóhajtanak a zoltáríróval: „Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” Hiszen az ünnepi istentisztelet, a közös úrvacsoravétel sokak számára mérföldkönek, lelki támaszpontnak számít az ünnepi hangulat megteremtésében. Most közösen csak lélekben ünneplhetünk, és tegyük ezt anélkül, hogy lelkünk elcsüggedne vagy háborgna. Bízunk kell Istenben és imádkozni hozzá szüntelen, hogy elhozza számunkra a szabadítást, amikor magunk mögött tudhatjuk ezt a nem mindennapi megpróbáltatást.

Jézus, ami igaz tanítómesterünk, azt tanította, hogy nincs okunk az aggodalomra, mert Isten egyformán szeret és gondot visel az ő teremtményeire: az ég madaraira, a mezők liliomaira és az emberre

egyaránt. Az ő tudta nélkül nem történhet semmi ezen a földön. Amint Pál apostol is megfogalmazta: „mert meg vagyok győződve, hogy sem a halál, sem az élet, sem az angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől.” (Róm 8,38-39).

Amikor nagypénteken a százados ott állt Jézus keresztje előtt és látta, ahogyan Jézus lelkét ki-leheli, dicsőítette az Istent, és így szólt: „**Ez az ember valóban igaz volt.**” És aztán néhány napra rá a gyász, a halál, a szomorúság után, megérkezett az örömmüzenet, a *húsvéti örömmüzenet*: az élet diadala a halál felett.

Az elmúlt hetekben sok igaz ember tett tanúbizonyságot emberségről, felebaráti szeretetről, áldozatvállalásról. Azokról van szó elsősorban, akik önkéntesen vagy hivatásból, de lelkiismeretes, áldozatos munkájukkal saját és családjuk egészségét is kockáztatva, mindent megtettek és megtesznek a betegek gyógyításáért. Húsvét ünnepe alkalmával a terített asztal mellett kulcsoljuk össze kezünket, emeljük ég felé a tekintetünket, imádságunkban kérjük a gondviselő Istenünket, hogy adjon nekünk erős hitet, benne való bizodalmat, reménységet, imádságos lelkületet, a betegeknek gyógyulást, a szenvedőknek enyhületet, a gyászolóknak vigasztalást. Bizzunk Isten örök gondviselésében! Ámen.

Barabás Zsolt, várfalvi unitárius lelkész

A várfalvi községi iskola kisiskolásainak húsvéti rajzai:

